

Wyrok
Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego siedziba w Lublinie
z dnia 25 października 2012 r.
II SA/Lu 736/12

Nietezowane

- *Legalis*

Skład sądu

Bogusław Wiśniewski (sprawozdawca)

Grażyna Pawłowska-Janusz

Maria Wieczorek-Zalewska (przewodniczący)

Sentencja

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie po rozpoznaniu w Wydziale II na rozprawie w dniu 25 października 2012 r. sprawy ze skargi J.D. - opiekuna prawnego I.M. na decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego z dnia (...) r., nr (...) w przedmiocie pomocy pieniężnej na kontynuowanie nauki uchyla, zaskarżoną decyzję.

Uzasadnienie

Zaskarżoną decyzją Samorządowego Kolegium Odwoławczego utrzymano w mocy decyzję Kierownika Działu do Spraw Placówek Opiekuńczo-Wychowawczych oraz Integracji z środowiskiem Miejskiego Ośrodka Pomocy Rodzinie odmawiając przyznania I. M. pomocy pieniężnej na kontynuowanie nauki. W uzasadnieniu decyzji podano, że zgodnie z art. 240 ust. 1 ustawy o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej do pomocy dla rodzin usamodzielnianych, które przed dniem wejścia w życie ustawy opuściły rodziny zastępcze albo placówek opiekuńczo-wychowawczy albo pobierają pomoc przyznaną im na podstawie art. 88 ust. 1 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej stosuje się przepisy dotychczasowe. Zgodnie z art. 88 ust. 3 tej ustawy pomoc pieniężną na usamodzielnienie i pomoc pieniężną na kontynuowanie nauki przysługuje osobie, która przebywała w domu pomocy społecznej, schronisku dla nieletnich, zakładzie poprawczym, specjalnym ośrodku szkolno-wychowawczym, specjalnym ośrodku wychowawczym, młodzieżowym ośrodku socjoterapii zapewniającym całonocny opiekę albo młodzieżowym ośrodku wychowawczym co najmniej rok. Wysokość pomocy pieniężnej na kontynuowanie nauki ustala się od kwoty 1.647 złotych. Według art. 89 ust. 2 ustawy pomoc w tym zakresie w wysokości 30% podstawy przysługuje osobie usamodzielnianej kontynuującej naukę w gimnazjum, szkole ponadpodstawowej, ponadgimnazjalnej lub szkole wyższej. Pomoc ta przyznawana jest na czas nauki do czasu jej ukończenia, nie dłużej jednak niż do ukończenia przez osobę usamodzielnianą 25 lat. Zgodnie natomiast z art. 89 ust. 5 pkt 2 ustawy pomoc pieniężną na kontynuowanie nauki przysługuje osobie usamodzielnianej w rodzinie, w której dochód na osobę nie przekracza 200% kwoty kryterium dochodowego na osobę w rodzinie. Wniosek o przyznanie pomocy złożony w dniu 6 września 2011 r. J.D., jej opiekun prawny. Ona sama legitymuje się orzeczeniem o znacznym stopniu niepełnosprawności, a na mocy orzeczenia sądu została całkowicie ubezwłasnowolniona. Od 2007 r. przebywała w rodzinie zastępczej jak byli dla niej dziadkowie J. i T.D., natomiast od dnia 1 września 2011 r. uczy się w Szkole Specjalnej Przesposabiającej do Pracy w Z. Mieszka razem z dziadkami, z którymi prowadzi wspólne gospodarstwo domowe. W dacie złożenia wniosku dochód rodziny wynosił 2.344,36 złotych, na który składała się emerytura J.D. w wys. 922,72 zł, emerytura T.D. w wys. 1.268,64 zł oraz zasiłek pielęgnacyjny I.M. w wys. 153,00 zł. Aktualizacja wywiadu z dnia 22 marca 2012 r. wykazała, że dochód rodziny wynosi 2.884,98 zł (co daje dochód na osobę w rodzinie w wysokości 961,66 zł). Dochód rodziny przekracza kryterium dochodowe na osobę w rodzinie wynoszące 702,00 zł. Dlatego też nie jest możliwe przyznanie wnioskowanej pomocy. Kolegium podniosło również, że mając na uwadze definicję osoby samotnie gospodarującej, którą jest zgodnie z art. 6 pkt 10 ustawy o pomocy społecznej osoba prowadząca jednoosobowe gospodarstwo domowe, akta sprawy wskazują, że nie ma podstaw do stwierdzenia, iż I.M. w okresie od 11 sierpnia 2011 r. do 7 marca 2012 r. była osobą samotnie gospodarującą.

W skardze do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego J.D. wyznała, że od dnia 11 sierpnia 2011 r., kiedy jego podopieczna stała się pełnoletnia, do dnia 7 marca 2012 r., kiedy została całkowicie ubezwłasnowolniona, organ zmieniał decyzje w sprawie przyznania zasiłku. Zażądał, aby sąd rozpatrzył sprawę rozstrzygniętą decyzją Kolegium z dnia 13 czerwca 2012 r. i zapoznał się z dokumentacją sprawy jego podopiecznej.

W odpowiedzi na skargę Kolegium wniosło o jej oddalenie podtrzymując swoje dotychczasowe stanowisko zaprezentowane w zaskarżonej decyzji.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie zważył, co następuje:

Skarga jest uzasadniona, choć zawarta w niej argumentacja wadliwej wadliwej mierze nie odnosi się do motywów, jakimi kierowało się Kolegium ponownie rozpoznając sprawę. Sąd jednak na mocy art. 134 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz.U. z 2012 r. poz. 270) rozstrzyga w granicach danej sprawy nie będąc związany zarzutami i wnioskami skargi oraz powołanymi podstawami prawnymi. Oznacza to, że jest zobowiązany do brania pod uwagę z urzędu wszystkich naruszeń prawa nawet nie podanych w skardze. Przy takim sformułowaniu istocie kontroli legalności działalności administracji publicznej wadliwo zaskarżonej decyzji znajduje uzasadnienie. Nie jest przede wszystkim zrozumiałe przekonanie organu o zastosowaniu w sprawie przepisów ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (t.j. Dz.U. z 2009 r. Nr 175, poz. 1362 ze zm.). Wywodziąc powyższy wniosek organ wskazał na art. 240 ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej (Dz.U. z 2011 r. Nr 149, poz. 887), według którego do pomocy dla osób usamodzielnianych, które przed dniem wejścia w życie ustawy o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej opuściły rodziny zastępcze albo placówek opiekuńczo-wychowawczy, albo pobierają pomoc

przyznana im na podstawie art. 88 ust. 1 ustawy o pomocy społecznej stosuje się przepisy dotychczasowe. Z uzasadnienia decyzji nie sposób jednak dopatrzeć się kiedyś właściwie I.M. miała opiekę rodzinną zastępczą, którą świadczyła jej dziadkowie T. i J.D., będący tak jej opiekunami prawnymi. Sam organ stwierdza natomiast, że prowadzi ona wspólnie z nimi wspólne gospodarstwo domowe, a co więcej, stanowczo dowodzi, że nie ma podstaw do uznania jej za osobę samotnie gospodarującą w okresie od 11 sierpnia 2011 r., a więc od daty uzyskania pełnoletności do 7 marca 2012 r., kiedy została całkowicie ubezwłasnowolniona. Znajdujący się w aktach sprawy indywidualny program usamodzielnienia w pkt VI. Pomoc w uzyskaniu odpowiednich warunków mieszkaniowych również podaje, że jej miejsce zamieszkania jest u byłej rodziny zastępczej. Takie samo stwierdzenie zawiera informacja o wychowanku zamierzającym się usamodzielniać z dnia 10 czerwca 2011 r. Podczas wywiadu rodzinnego przeprowadzonego w dniu 9 września 2011 r. ustalono, że właściwie nie w domu opiekunów ma własny pokój, czysty, funkcjonalnie wyposażony, w którym posiada odpowiednie warunki do nauki i wypoczynku. Zwrócić ponadto należy uwagę, że wprowadzicie zgodnie z art. 37 ust. 1 ustawy o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej objęcie dziecka jedną z form pieczy zastępczej następuje na okres nie dłuższy, niż do osiągnięcia pełnoletności, to stosownie do art. 37 ust. 2 pkt 2 lit. a ustawy osoba, która osiągnęła pełnoletność pozostaje w pieczy zastępczej, może przebywać w dotychczasowej rodzinie zastępczej, nie dłużej jednak, niż do ukończenia 25 roku życia, jeżeli legitymuje się orzeczeniem o znacznym lub umiarkowanym stopniu niepełnosprawności i uczy się w szkole. W sprawie nie jest kwestionowane, że I.M. orzeczeniem Miejskiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności z dnia 9 września 2009 r. została zaliczona do osób ze znacznym stopniem niepełnosprawności, natomiast od dnia 1 września 2011 r. jest uczennicą Specjalnego Ośrodka Szkolno-Wychowawczego w Z. Według za wiadczenia Dyrektora Ośrodka przebywa tam od poniedziałku do piątku, natomiast na weekendy zabierana jest przez opiekuna do domu rodzinnego. Podkreślić należy również oczywistą niekonsekwencję Kolegium, które dowodzić opuszczenia rodziny zastępczej przez I.M. ustala jej dochód z uwzględnieniem dochodu jej rodziców zastępczych, co sugeruje, że traktuje ją jako pozostającą w rodzinie zastępczej. Jeżeli tak, to organ powinien zastosować przepisy ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej, a nie ustawy o pomocy społecznej. Uzasadnione w tej sytuacji jest przekonanie, że Kolegium nie wyjaśniło stanu faktycznego sprawy, a rozstrzygnięcie zapadło bez rzetelnej analizy materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, co narusza art. 7 KPA, art. 77 § 1 KPA oraz art. 80 KPA.

Mając powyższe na względzie na podstawie art. 145 § 1 pkt 1 lit. c ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz.U. z 2012 r. poz. 270) należy uchylić zaskarżoną decyzję.